

[Dorte Bennedsen]

skal vi dog kvittere over for ministeren, at hun nu har taget dem med; det er forbedringer, som vi støtter.

I en pressemeddelelse af 16. januar sagde ministeren, at miljølovgivningen skulle forenkles, fordi, som det hed: »Overskuelige love gør det lettere for borgere, erhvervsliv og myndigheder at forstå hinanden.«

Med den bemærkning in mente gav jeg mig i kast med naturbeskyttelsesloven, og jeg må efter adskillige dages arbejde med forslaget helt stiltfærdigt sige til ministeren, at hendes intention ikke er lykkedes. Det er ikke ord som forenkling, overskuelighed og forståelse, der dukker op, når man har pløjet sig igennem de 98 paragraffer og de tilhørende 55 siders bemærkninger.

Personlig ville jeg overordentlig nødig til ekssamen i de mange paragraffer, i deres indbyrdes sammenhæng og i de konsekvenser, der må kunne drages af paragrafferne. Hovedårsagen til den manglende overskuelighed er de overordentlig mange ministerbemyndigelser på en lang række vigtige områder, hvor det stort set blot hedder: Nærmere regler vil blive udarbejdet senere.

Socialdemokratiet erkender – og jeg har sagt det ved en tidligere lejlighed – nødvendigheden af et vist omfang af bemyndigelser, hvis vi skal undgå en alt for stiv og uhåndterlig miljølovgivning, men med mere end 40 bemyndigelser i dette forslag er ministeren gået for vidt. På en lang række områder har forslaget karakter af en blankocheck, som ministeren kan udfylde efter forgodtbefindende, fordi hun heller ikke i bemærkningerne har givet ret mange antydninger af, hvad hendes intentioner egentlig er.

Jeg skal bare nævne et enkelt af de utallige eksempler, nemlig i § 72, hvor ministeren foreslår en hjemmel til at fastsætte gebyrer til dækning af myndighedernes omkostninger ved administration af loven. I bemærkningerne nævnes det summarisk, at der kan være tale om betaling for sager om tilladelser og dispensationer og ved behandling af klager. Hvad betyder det konkret – og sådan ude i den praktiske dagligdag? Jeg har endnu ikke mødt nogen, der kunne give mig et dækkende svar.

For god ordens skyld skal jeg understrege, at Socialdemokratiet er modstander af, at man i loven på den ene side giver en række frivillige organisationer nogle vigtige overvågningsop-

gaver og så på den anden side pålægger de samme organisationer, at de skal betale for behandlingen af de klager, som følger af, at de varetager de opgaver, som loven for øvrigt pålægger dem at varetage. Den type gebyrer vil ministeren ikke få vores tilslutning til.

Selv om princippet om bonuslokalplaner altså behandles i planloven – og det har vi gjort med en vis grundighed her i eftermiddag – så skal jeg alligevel gøre et par bemærkninger om dem, fordi de spiller en ikke uvæsentlig rolle også i dette forslag.

En række af de beskyttelsesbestemmelser, som ministeren med rette roser sig af, findes i §§ 3, 4 og 15–19. Men når man så når frem til § 69, så hedder det minsandten:

»Det kan i en lokalplan bestemmes, at forbudene i § 3, § 4 og §§ 15–19 ikke skal gælde i det omfang, forholdet er reguleret af lokalplanen.«

Og det forklares så i bemærkningerne således:

»For at sikre en så smidig administration som muligt og undgå dobbelt regulering af de samme forhold indeholder bestemmelserne en »bonusvirkning«, således at regulering i lokalplanen fortrænger den generelle regulering.«

Sådan omsat til ganske almindeligt, jævnt dansk beder ministeren os altså om først i Folketinget at vedtage nogle gode beskyttelsesregler, som skal sikre nogle truede naturområder, og derefter ønsker hun så indført et nyt princip om bonuslokalplaner, et princip, der indebærer, at alle de fine beskyttelsesregler kan skrottes. Det er der simpelt hen ingen ræson i, og Socialdemokratiet er modstander af den form for regelomgåelse, der faktisk ligger i bonuslokalplanerne. Jeg forstår også, at vi her i øvrigt er på linje med Miljøministeriets repræsentant i Arealudvalget.

Forslaget om at nedlægge fredningsnævnene har unægtelig været genstand for megen debat gennem de sidste måneder og halve og hele år. Også her savner vi en ordentlig analyse af, hvorledes fredningsnævnene har varetaget de opgaver, loven har pålagt dem. Og det havde vel heller ikke været for meget at forvente, at ministeren i det mindste havde søgt at argumentere for, at de foreslåede ændringer vil styrke fredningsarbejdet. Der tales meget i bemærkningerne om de administrative fordele ved en enstretiget struktur, mens man forgæves leder efter de fredningsmæssige fordele.